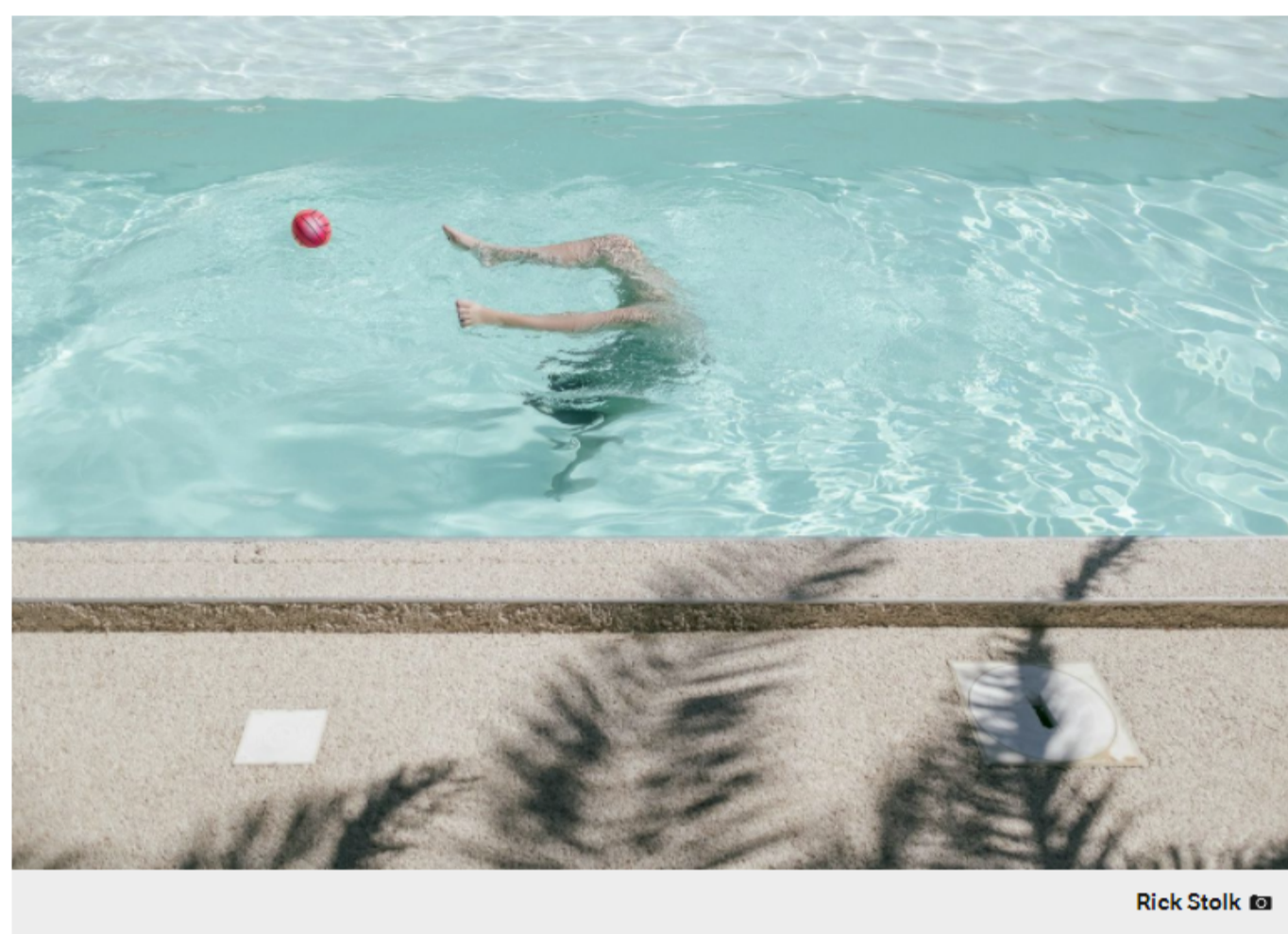

'Bij mijn foto's zijn de mensen als het ware net weg'

Rick Stolk wint vakjuryprijs van december, met als thema 'Mijn beste foto'

✎ Jos Jägers © 12 januari 2018

Rick Stolk

De jury had het lastig. Meer dan drieduizend [inzendingen](#) waren er binnengekomen op het thema 'Mijn beste foto'. De diversiteit was enorm. Van portretten tot landschappen, van straatfotografie tot stilleven en alles daartussenin. Maar bij de schifting kwam die ene foto met die benen en het balletje in het water steeds weer bovendrijven. „Mooie compositie, zachte kleuren, subtiel, grappig en suggestief”, oordeelde de jury. „Je vermoedt iets tropisch en ziet een stukje zwembad; de rest mag je als kijker zelf invullen.” [Rick Stolk](#) (47) uit Schiedam werd met zijn foto de laatste winnaar van 2017.

„Dit is mijn dochter Julia van twaalf, in een zwembad afgelopen zomer ergens in Italië”, vertelt Stolk. Ze waren er op vakantie, en vakantie betekent voor Stolk: fotograferen. Nee, geen vakantiekiekjes, die maakt hij niet. Op vakantie gaan de camera en de MacBook mee. „Juist op vakantie ben ik de hele dag 'aan het werk'. Maar ik kom niet met zeshonderd foto's thuis. Ik werk heel selectief. Als ik één goede foto per dag heb gemaakt, ben ik blij.”

Storende mensen

Als medisch fotograaf bij het Erasmus MC in Rotterdam maakt Stolk foto's van patiënten voor onder meer dermatologische en plastisch chirurgische doeleinden en legt hij operaties vast. Alleen maar mensen in beeld dus. Opvallend: op de foto's die hij als vrij werk voor zichzelf maakt is nauwelijks een persoon te zien. „Ik vind mensen vaak storend. Wil je een mooie foto maken van een stadslandschap, staat daar net weer iemand met zo'n lelijk jack in beeld...”

Veel liever fotografeert Stolk de omgeving. „Bij mijn foto's zijn de mensen als het ware net weg. Maar je kan nog wel zien dat ze er zijn geweest.” Neem bijvoorbeeld zijn serie '[The Uncanny](#)': alsof de wereld is uitgestorven. „Dat 'unheimische' trekt mij enorm. Dat je ergens loopt en denkt: hier klopt iets niet, maar ik weet niet precies wat. Maar het mag niet te dramatisch worden. Niet te dik er bovenop. Het moet heel sec. Zonder het de kijker in zijn gezicht te duwen.”

Alzheimer

Stolks serie '[Alzheimer](#)' kreeg al de nodige media-aandacht en zat zelfs bij de laatste tien bij de Zilveren Camera-wedstrijd. De foto's tonen het verloop van de ziekte van zijn schoonmoeder tijdens het laatste jaar van haar leven. „We gingen er elke week naartoe. En als ik ergens regelmatig kom, krijg ik al snel de neiging om er iets fotografisch mee te doen. Maar in dit geval moest ik een drempel over; dit ging over de moeder van mijn vrouw. Bovendien wilde ik geen kunst maken over de rug van iemand anders.”

Hij koos ervoor om zijn schoonmoeder nergens in beeld te brengen, maar alleen de stille getuigen van haar ziekte: een afgeplakte telefoon, de talloze briefjes die ze schreef. „Op deze manier kon ik ook ruchtbaarheid geven aan Alzheimer in zijn algemeenheid én aan het werk van de mantelzorgers.”

Altijd op zoek

Waar Stolk ook gaat, je zal hem zelden zonder camera tegenkomen. „Ik ben altijd om me heen aan het kijken. Altijd op zoek, ik weet alleen niet naar wat. Ik ben extreem beeldgericht. Soms valt mijn oog ergens op en dan zie ik de foto al helemaal in mijn hoofd. Dan moet ik hem alleen nog technisch zien vast te leggen. Als dat lukt, is dat lekker.” Natuurlijk, hij zou er trots op zijn als zijn foto's ooit groot in een galerie of museum te bewonderen zijn. Maar liever nog zou hij voor een goede krant willen werken. „Documentairefotograaf. Lijkt me gaaf.”

Het thema van januari is "donker". Inzenden kan tot 2 februari 17:00u op nrc.nl/fotowedstrijd.